

wille van de glorie Zijns Naams en de belijdenis van Jezus Christus. Maar intusschen hebben zij er zich hoofdzakelijk op toegelegd te bewijzen, dat wij door de uitstorting van het bloed van onzen Zaligmaker worden gewasschen en gereinigd van al onze vlekken, dat Hij de volledige betaling heeft gedaan aan God Zijn Vader voor al onze schulden, waartoe wij verplicht waren, dat Hij ons volkomen gerechtigheid heeft verworven.

Verstaan wij dus het onderscheid, dat er is tusschen het Hoofd en de leden, en leeren wij, hoewel wij van nature geneigd zijn tot alle kwaad en, hoewel God ons voor een deel vernieuwd heeft, nog ons vleesch niet ophoudt God tegen te spreken — dat wij toch uit kracht van de gehoorzaamheid die wij aanschouwen bij onzen Heere Jezus Christus, niet ophouden onzen God welgevallig te zijn. En al doen wij nog niet het goede dat wij willen, maar drijft dikwijls het kwade ons nog voort, en zijn er vele struikelingen of wel is er teveel traagheid, laten we zien, wat Gods Zoon geleden heeft om al onze zonden weer goed te maken; laten wij beschouwen, dat Hij zóó heeft gestreden, dat er in Hem geen tegenspreken geweest is, toen men Hem onze misdaden en zonden toegerekend heeft — zooals dat meer in den breede vanmorgen uitgewerkt is.

Wanneer wij dus zien, hoe onze Heere Jezus in alles en overal heeft genoeggedaan, zoo mogen wij heden, hoewel wij, na alle moeite te hebben gedaan om God te gehoorzamen, niet aan het eind kunnen komen maar altijd de vleugels laten hangen, toch weten, dat wij niet zullen ophouden Gode aangenaam te zijn, en dat onze onvolmaaktheden altijd zóó zullen uitgedelgd worden door de gehoorzaamheid van onzen Heere Jezus Christus, dat zij voor God niet in rekening zullen worden gebracht. En voorts, dat een ieder naar de mate van zijn geloof en de genade die hij heeft ontvangen, zich inspanne te strijden, totdat wij komen in de hemelsche rust. En waar wij zien, dat onze zwakheden nog zoo groot zijn, en overtuigd zijn dat wij zelf niet in staat zijn tot een enkele goede gedachte en dat wij na struikeling niet zullen kunnen opstaan, als God ons niet de hand toestak en ons elke minuut sterkte — dat wij er om denken Hem te bidden, dat Hij in ons de genadegaven Zijns Heiligen Geestes vermeerdere, gelijk Hij daarvan de toezegging gedaan heeft, en ons tot ons Hoofd en aanvoerder Jezus Christus voorstelt, opdat wij achter Hem aan kunnen komen tot de overwinning die Hij ons verworven heeft, waarvan wij reeds de vrucht merken en dan in volmaaktheid zullen smaken.

Matth. 26 : 51 - 66

En zie, een van degenen, die met Jezus waren, de hand uitstekende, trok zijn zwaard uit, en slaande den dienstknecht des Hoogepriesters, hieuw zijn oor af.

Toen zeide Jezus tot hem: Keer uw zwaard weder in zijne plaats; want allen, die het zwaard nemen, zullen door het zwaard vergaan. Of meent gij, dat Ik Mijnen Vader nu niet kan bidden, en Hij zal Mij meer dan twaalf legioenen engelen bijzetten?

Hoe zouden dan de Schriften vervuld worden, die zeggen, dat het alzoo geschieden moet?

Ter zelfder ure sprak Jezus tot de scharen: Gij zijt uitgegaan als tegen eenen moordenaar, met zwaarden en stokken, om Mij te vangen; dagelijks zat Ik bij u, leerende in den tempel, en gij hebt Mij niet gegrepen;

doch dit alles is geschied, opdat de Schriften der profeten zouden vervuld worden. Toen vluchtten al de discipelen, Hem verlatende.

Die nu Jezus gevangen hadden, leidden Hem henen tot Kajafas, den Hoogepriester, alwaar de Schriftgeleerden en ouderlingen vergaderd waren.

Een Petrus volgde Hem van verre...¹⁾.

Als wij op het eerste gezicht volgens ons natuurlijk verstand wilden oordeelen over de gevangenneming van onzen Heere Jezus Christus, zouden wij er door in de war kunnen raken, dat Hij geen tegenstand geboden heeft. Dat scheen niet overeen te komen met Zijne majesteit, dat Hij zoo'n smaad en schande geleden heeft zonder het te verhinderen. Anderzijds zouden we Petrus prijzen, omdat hij zich in levensgevaar begeven heeft. Want hij ziet daar een groote menigte vijanden, hij was alleen en in den wapenhandel

¹⁾ Calv. Opera, XLVI, 859—874.

ongeoefend, en toch, hij trekt van leer uit liefde voor zijn Meester en wil liever daar terstond sterven dan te verdragen, dat zoo'n belediging Hem aangedaan wordt. Maar daarin zien wij weer, dat wij in allen ootmoed en bescheidenheid moeten komen, om te verstaan tot welk einde alles wat Gods Zoon heeft gedaan en geleden, gestrekt heeft, en dat wat ons goed dunkt niets waard is, maar dat wij God moeten bidden dat Hij ons leide en besture door Zijn Woord en niet oordeelen moeten tenzij overeenkomstig hetgeen Hij ons zal hebben aangewezen. Want zie, hoe het Evangelie velen tot ergernis is, anderen weer er mee spotten, allen tot hun verderf — het komt daarvan, dat zij opgeblazen zijn van verwaandheid en lichtvaardige beoordeelaars zijn. Maar om niet op een dwaalspoor te geraken moeten wij altijd in de eerste plaats terugkomen op hetgeen onze Heere Jezus verklaart: het is de wil van God Zijn Vader. Dat vinden we telkens. En dan, wij hebben op het doel te letten van hetgeen ons vreemd mocht lijken. Wanneer wij dus deze beide gezichtspunten hebben, dan zal er aanleiding zijn om God te aanbidden en te verstaan, dat wat dwaasheid schijnt te zijn bij de menschen, wijsheid is, die zelfs bij de engelen bewondering wekt.

Maar om zoo ver te komen moeten wij letten op hetgeen hier van Petrus verteld wordt. Er staat, dat hij, na van leer te hebben getrokken, Malchus, die knecht van Kajafas was, het oor afslaat. Hier zien wij, hoe de menschen al te stoutmoedig zijn, wanneer zij hun dwaze meening volgen, en dan zoo verblind zijn, dat zij op geen enkele manier zich ontzien; maar wanneer zij God moeten gehoorzamen, zijn zij zoo laf dat het droevig is; zelfs vergeten zij zich zoo, dat er niets noodig is om hen rechtsomkeert te doen maken. Zoo zullen wij dan ook honderdmaal meer moed hebben om onze dwaze inbeeldingen te volgen dan te doen wat God ons beveelt en wat onze roeping meebrengt. Wij zien dat maar al te goed aan het voorbeeld van Petrus. Want hierna zal aangetoond worden, dat hij, toen hij den Heere had te belijden en Hem getuigenis moest geven, tot Zijn ondergang lastert, en hier wil hij wel sterven, nl. als het hem niet bevolen is. Wat brengt hem in actie, als hij van leer trekt? Hij doet het uit nijdigheid, want hij heeft van zijn Meester zoo'n opdracht niet ontvangen. En als hij Jezus Christus verloochent, had hij tevoren niet geweten, wat gezegd is: Alwie Mij verloochenen zal voor de menschen, dien zal Ik verloochenen voor Mijn Vader Die in de hemelen is? Maar (zooals ik gezegd heb), Petrus heeft een

verhit brein, en zijn dwaze begeerte om onzen Heere Jezus op zijn manier en naar zijn smaak te beschermen, sleept hem mee. Door zijn voorbeeld mogen wij wel leeren, te trachten daar te wandelen waar God ons roept; en dat niets ons zwaar valle van hetgeen Hij ons beveelt; maar dat we niets ondernemen, al was het maar het bewegen van den kleinsten vinger, tenzij God het goedkeurt en wij bewijs hebben, dat Hij ons leidt. Doch genoeg daarvan.

En in feite, allereerst toont de Heere Jezus hem, dat hij zwaar gezondigd heeft, omdat hij niet onbekend was met de wet, waarin staat: Wie des menschen bloed vergiet, zijn bloed zal door den mensch vergoten worden. Petrus moest dus deze les onthouden, dat God niet wil, dat men kracht en geweld gebruikt. En (wat meer is) in welke school was hij gedurende meer dan drie jaar opgeleid? Had onze Heere Jezus hem niet, zoo vaak het Hem mogelijk was, bij vriendelijkheid en zachtmoedigheid gehouden? Waar zal hij dan goedkeuring voor zijn onbezonnenheid vandaan halen? Temeer moeten wij nu aandacht schenken aan wat we reeds gezegd hebben, nl. dat als onze ijver door menschen geprezen wordt en men ons toejuicht, wij toch veroordeeld zullen blijven voor God, als wij Zijn Woord, hoe weinig het ook zij, overtreden. Er is dus geen roem tenzij te wandelen, zooals God het ons voorhoudt in Zijn Woord. Want zoodra een mensch deze grens overschrijdt, zijn al zijn deugden niet meer dan stank. Zoo staat het met al onze vrome handelingen: wanneer wij met bekwamen spoed zullen gewerkt hebben, zal God het alles veroordeelen, tenzij wij Zijn Woord gehad hebben — zooals er ook geen waarheid is die Hij goedkeurt en die voor Hem rechtmatig is dan die.

Maar wat nu verder de historie aangaat die wij behandelen, de tweede reden die onze Heere Jezus bijbrengt, is nog veel opmerkelijker. Wat wij reeds hebben besproken, geldt in 't algemeen, maar hier is een uitspraak die bijzonder geldt voor den dood en het lijden van Jezus Christus, wanneer Hij zegt: Denkt gij niet, dat Ik Mijn Vader kan bidden en Hij zal Mij meer dan twaalf legioenen engelen zenden? Nu bestond een legioen in dien tijd gewoonlijk uit vier of vijf duizend man. Zoo kan Ik dus, zegt Hij, een hemelsch heirleger tot Mijn beschikking hebben, en toch zie Ik er van af; en waarom komt gij dan u hier meer aanmatigen dan God wil en toestaat? Het is wel geoorloofd God aan te roepen en Hem te bidden, dat Hij ons

leven wil beschermen, en dat Hij, gelijk Hij het dierbaar acht, het ook onder Zijn hoede houde. Onze Heere Jezus verklaart echter, dat Hij het nu niet wil en het niet mag doen. Hoe zal dan Petrus geweld gebruiken buiten de orde om, welke God heeft toegelaten en vastgesteld door Zijn Woord? Als een middel, dat op zichzelf wel geoorloofd is, niet mag aangewend worden, wat zal het dan zijn met hetgeen God verboden heeft en strafbaar verklaard heeft? Hier zien wij (zooals ik al aangestipt heb), dat de Zoon van God Zich onderworpen heeft aan zulken smaad en liever Zich heeft laten binden en knevelen als een boosdoener en schuldige, dan dat Hij door een wonder ontrouw zou worden en God Zijn arm zou uitstrekken om Hem te beveiligen. En daaruit hebben wij te leeren, op hoe hoogen prijs Hij onze zaligheid gesteld heeft.

Maar hier is nog een punt, waarop ik reeds gewezen heb, nl. dat Hij ons verwijst naar den wil en het besluit van God Zijn Vader. Want zonder dat zou men het ook vreemd vinden, dat Hij die hulp niet heeft willen inroepen, waarvan Hij wist dat Hij ze kon krijgen; het lijkt dat Hij God verzoekt, wanneer Hij Hem niet bidt. Wij hebben de belofte, dat de engelen zullen zijn rondom degenen die God vreezen; zelfs dat zij hen dragen zullen om te verhinderen dat zij zich stooten, en ook maar een enkele kwade ontmoeting hebben op hun wegen. Wanneer nu God ons iets heeft beloofd, wil Hij, dat dit ons aandrijve om Hem te bidden. Telkens en zoo vaak wij dan ook in nood zullen zijn, moeten wij tot Hem de toevlucht nemen, opdat Hij Zijn engelen te werk stelle om ons te geleiden, of Hij moest hun dien plicht niet opgelegd hebben. Wij zien dan ook, dat dit door de heilige patriarchen en de vaders in beoefening gebracht is. De engel des Heeren, die nooit mij begeven heeft, zel Abraham, zal op uw weg met u zijn en u voorspoedig maken. En evenzoo hebben de heilige vaders gedaan. En waarom wil dan Jezus Christus de engelen niet hebben? Want tevoren was Hij (zooals Lukas het meedeelt) vertroost geworden en hadden Hem de engelen gediend, om den angst, waarin Hij verkeerde, te verlichten.

Het lijkt dus dat Hij een noodige hulp van God versmaadt. Maar Hij heeft voor oogen wat Hij er aan toevoegt: **H o e z u l l e n d a n d e S c h r i f t e n v e r v u l d w o r d e n ?** Het is alsof Hij zeggen wilde, dat, als wij onzeker zijn over eenige zaak, wij dan God kunnen en moeten bidden, dat Hij ons in ontfermen aanschouwe en ons op alle manier Zijn kracht doe gevoelen; maar

wanneer wij overtuigd zijn dat wij door een bepaalden nood heen moeten, en Gods wil is ons bekend, dan mogen wij Hem geen ander verzoek meer doen dan dat Hij ons versterke met kracht en onverwinnelijke standvastigheid en dat wij toch niet tegenspreken en door onze aandoeningen niet te zeer worden meegevoerd, maar met frisschen moed gaan overal waar Hij ons roept. Bijv. als wij vervolgd worden door onze vijanden en wij weten niet wat God over ons beschikt heeft noch wat de uitkomst moet zijn, dan hebben wij Hem te bidden, wijl ons leven Hem dierbaar is en Hij het onder Zijn hoede heeft genomen, dat Hij dit daadwerkelijk bewijze en ons verlosse. Maar wanneer wij overtuigd zullen zijn dat God ons tot Zich zal roepen, en dat er geen redmiddel meer is, dan moeten wij een eind maken aan alle redeneering en ten volle besluiten, dat er niets meer overblijft dan te gehoorzamen aan het besluit Gods dat onveranderlijk is.

Dat is de bedoeling van onzen Heere Jezus Christus. Want in heel Zijn leven had Hij veel gebeden, en zelfs bidt Hij vóór dien zoo zwaren strijd dien Hij doorstaan had God, of het mogelijk is dat die drank van Hem weggenomen werd. Maar nu Hij Zijn besluit genomen heeft, omdat het zoo door God Zijn Vader bevolen was, en Hij ziet dat Hij Zich van de Hem toevertrouwde opdracht moet kwijten, nl. Zich als duurzaam offer aan te bieden om de zonden der wereld uit te wisschen — aangezien Hij dan Zich daartoe geroepen ziet en het een besloten zaak is, daarom onthoudt Hij Zich ervan, God daartegenin te bidden. Hij wil dus niet geholpen worden, noch door engelen noch door menschen. Hij wil niet dat God Hem Zijn kracht doet gevoelen, om Hem van den dood te verlossen; maar het is Hem genoeg dezen geest van standvastigheid te hebben, dat Hij vrijwillig Zijn taak mag gaan verrichten. Dat stelt Hem tevreden.

Nu zien wij in de eerste plaats, dat de wil Gods ons zoo moet vasthouden en in toom houden, dat wij, ook wanneer de zaken ons hard lijken en tegen alle redenen in, toch meer achten wat God heeft bevolen dan wat ons verstand kan begrijpen. Onze inbeeldingen moeten onder den voet worden getreden, wanneer wij merken dat God er anders in voorzien heeft. Het is een stuk van onze geloofsgehoorzaamheid, wanneer we God wijs achten, zoodat Hij autoriteit heeft om te doen alwat Hem behaagt. En als wij redeneeringen daar tegen in hebben, dan moeten wij weten dat het slechts rook en ijdelheid is en dat God alles weet en dat Hem niets verborgen is

en bijzonder dat Zijn wil de regel is van alle wijsheid en rechtvaardigheid. En voorts, wat onze rede daar tegen in te berde brengt, dat dit komt van onze domheid. Want wij weten dat Gods wijsheid oneindig is en dat wij ternauwernood drie druppels verstand hebben. Men moet zich dus niet verbazen dat de menschen schichtig worden wanneer God Zich niet naar hun begeerte gedraagt. En waarom? Omdat wij arme dwazen zijn. En inderdaad, er is in ons slechts onbeschoftheid zoolang ons verstand en rede heerschen, maar voorzoover wij dezen diepen afgrond van Gods oordeelen niet begrijpen, moeten wij leeren te aanbidden wat ons verborgen is; Hem te aanbidden (zeg ik) in ootmoed en eerbied, belijdend dat al wat God doet, rechtvaardig en recht is, ook al verstaan wij niet hoe. Maar hierover genoeg.

Laten wij dan dienovereenkomstig, overmits God alzo heeft gewild dat Zijn Zoon zoo aan den dood werd overgegeven, ons niet schamen voor hetgeen Hij heeft verdragen; en niet denken dat de goddeloozen de overhand hebben gehad, en dat Gods Zoon geen middel heeft gehad om Zich te handhaven; want alles is voortgekomen uit den wil Gods en uit het onveranderlijk besluit dat Hij dienaangaande gemaakt had. Daarom zegt ook onze Heere Jezus bij Lukas: Zie dit is nu uw rijk en de macht der duisternis. Alsof Hij zeggen wilde: Beroemt u niet in wat gij doet, want de duivel is uw meester. Maar tevens toont Hij aan, dat dit komt, omdat God hem verlot gaf, en dat, hoewel de duivel hen voortdrijft, niettemin noch zij noch hij iets zouden kunnen ondernemen, indien God hun niet den vrijen teugel had gelaten. Zoo moeten wij dus, om kort te gaan, de oogen en al onze gedachten gevestigd hebben op den wil van God en op Zijn eeuwigen Raad, wanneer ons gesproken wordt van den dood en het lijden van onzen Heere Jezus Christus.

Nu verklaart Hij, dat zoo de wil Gods is, omdat het is beschreven. Want als Jezus Christus geen getuigenis had gehad van hetgeen door God Zijn Vader bepaald was, kon Hij nog in twijfel zijn. Maar Hij kent Zijn plicht. God heeft Hem hier beneden niet gezonden, zonder Hem meteen Zijn uitdrukkelijke opdracht mee te geven. Weliswaar behoefde onze Heere Jezus, in zooverre Hij eeuwige God is, geen Schrift om onderwezen te worden; maar voorzoover Hij onze Middelaar is en onze natuur aangedaan heeft, om een ware broederschap met ons te hebben, heeft Hij door de Heilige Schrift moeten onderwezen worden. Zoo zien wij ook overal dat Hij zoo'n onderwijzing niet geweigerd heeft.

Zoo dan, aangezien God Hem getoond had waartoe Hij geroepen was, grondt Hij Zich daarop; daarom ook houdt Hij Zich als gevangen, en deinst niet terug, wanneer Hij weet dat Hij de opdracht uitvoeren moet die Hem was toevertrouwd, nl. Zich ten offer te bieden voor de verlossing van ons allen. En zoo moeten wij leeren, dat wij, aangezien de wil Gods in zichzelf verborgen en onbegrijpelijk is, de toevlucht moeten nemen tot de Heilige Schrift. Weliswaar houdt God niet op, Zijn bepaalden raad te hebben ook inzake de dingen die ons dunken toevallig te zijn, maar dat is ons niet openbaar. Wij zullen niet altijd een bijzondere openbaring hebben dat wij kunnen zeggen: God heeft dit of dat bepaald. Dan moeten wij afwachten. Daarom zullen wij God bidden, dat Hij ons van de ziekte geneze of dat Hij ons bevrijde van een of andere droefheid waarin wij gevallen mochten zijn. En waarom? Wij weten niet wat Hij wil doen. Weliswaar moeten wij Hem de wet niet voorschrijven; deze voorwaarde moet er altijd worden bijgevoegd, dat Zijn wil geschiede. Maar al onze beden moeten daarop gericht zijn, dat wij Hem vragen, wat Hij weet dat voor ons noodig en nuttig is en dat wij intusschen alles neerleggen in Zijn verborgen Raad, opdat Hij het make zooals het Hem goed zal lijken. Maar als wij door de Heilige Schrift bewijs hebben dat God een ding wil, dan mag er geen sprake meer zijn van tegenspraak, zooals ik al gezegd heb.

Zoo worden wij hier, wat den persoon van onzen Heere Jezus Christus betreft, er nog meer in bevestigd, dat Hij zoo wreed niet geslagen en met zoo'n smaad en schande niet behandeld is, alleen naar de begeerte van goddeloozen en onrechtvaardigen maar aangezien God het alzo had besloten. En hoe blijkt dat ons? Uit de Heilige Schrift. Want waren niet, tweeduizend jaar voor Christus geboren werd, de offeranden in de wet bevolen? En had God niet reeds vóór de wet werd gegeven of geschreven, de oude vaders beziel en onderwezen om te offeren? En kon het bloed van stomme beesten vergeving der zonden verwerven? Kon het de menschen Gode welgevallig maken? Absoluut niet. Maar het diende om te toonen dat God zou worden verzoend door het bloed van den Verlosser, Dien Hij had gesteld; en daarna geeft Hij er een uitdrukkelijk getuigenis en verklaring van door de Schriften. Wij zien ook, dat de profeten er over hebben gesproken, en uitdrukkelijk haalt Hij ze ook aan. Wanneer Jesaja zegt dat Hij die de Verlosser moest zijn, zou worden mismaakt, dat men Hem verachten zou, dat Hij niet meer gestalte of schoonheid zou hebben dan een melaatsche, dat

Hij door de hand Gods zou worden geslagen en gekastijd, dat het een verschrikkelijk ding zou zijn Hem te zien, eindelijk dat men Hem het leven benemen zou — uit kracht waarvan is dat geprofeeteerd? Kon God soms Satan en al de goddeloozen niet weerstaan? Neen, maar dit is het, dat Hij door den mond van Jesaja uitgesproken heeft, wat Hij tevoren had besloten. Bij Daniël is er nog sterkere uitdrukking. Aangezien het dan zoo is, dat God verklaard had dat Zijn eenige Zoon moest worden geofferd tot onze verlossing en zaligheid, worden wij nu nog te meer versterkt in wat ik gezegd heb, nl. dat wij altijd moeten zien op de hand van God Die regeert, wanneer wij zien dat onze Heere Jezus aan zoo'n smaad naar het oordeel der menschen is onderworpen. Daarom ook zegt Petrus in Hand. 4 : 27 dat èn Judas èn al de Joden èn de gerechtsdienaren, èn Pilatus slechts hebben gedaan wat de Raad en de hand Gods had bepaald, zooals nog meer in den breede zal verklaard worden. Zoo moeten wij dan daarop letten, wanneer wij niet willen veront-rust worden door onze dwaze inbeeldingen, nl. dat God Zijn eenigen Zoon hier beneden gezonden heeft om de gehoorzaamheid te ont-vangen, welke Hij Hem moest betoonen in Zijn dood en lijden, ter wegneming van al onze zonden en ongerechtigheden.

Het tweede punt nu dat ik aangeroerd heb is, dat wij moeten kennen de vrucht die ons toekomt uit hetgeen de Heere Jezus heeft geleden. Want als wij niet weten waarom, zou dat ons den smaak in wat ons hier verhaald wordt, ontnemen. Maar wanneer gezegd wordt dat Hij gebonden en gekneveld is tot onze verlossing, en ook wanneer wij zien wat onze natuurlijke gesteldheid is, nl. dat Satan ons onder de tyrannie van zonde en dood houdt, dat wij zoozeer slaven zijn, dat wij, in plaats dat wij naar het beeld Gods geschapen waren, enkel bedorvenheid in ons hebben, dat wij vervloekt zijn en dat wij worden meegesleept als arme beesten in deze vervloekte gevangenschap — wanneer wij dan dat weten, en anderzijds zien dat Gods Zoon niet geweigerd heeft smadelijk gebonden te worden, opdat al de geestelijke banden van zonde en dood, die ons houden onder de slavernij van Satan, gebroken zouden worden; dan hebben wij God te verheerlijken, dan hebben wij volmondig te roemen in den dood en het lijden van onzen Heere Jezus Christus en in den losprijs, waarvan hier melding gemaakt wordt. Dat is het dus wat wij van dit tekstwoord moeten onthouden.

Nu zegt de Evangelist bovendien, dat onze Heere Jezus den knecht heeft genezen, die door Petrus gewond was. Niet dat hij het ver-

diende, maar opdat de ergernis werd weggenomen, want het was iets om de leer van het Evangelie en de verlossing van onzen Heere Jezus Christus te lasteren, als die wonde was gebleven (ik noem verlossing van onzen Heere Jezus Christus, die Hij ons heeft verworven); men had dan kunnen zeggen, dat Hij tegen den stadhouder en al de priesters verzet had geboden en dat Hij in dat afgelegene oord er een soort rooverij op nahield, en dit zou al de glorie van Gods Zoon verdonkerd hebben en iets zijn om het Evan-gelie onder bestendigen smaad te brengen. Ook moeten wij zien, dat dit doen van Petrus een ijver van den Satan geweest is, want de duivel beraamde te bewerken dat Jezus Christus met heel Zijn leer eerloos gemaakt werd. En zoo zien we dan waar alle onze mooie devotie's op uitloopen, wanneer we God naar onzen smaak willen dienen en ieder zichzelf permissie geeft om te doen wat hij meent dat goed is. Jezus Christus heeft dus zoo'n ergernis willen te niet doen, opdat Zijn leer niet gelasterd zou worden.

Maar tevens zien wij hier een verfoeilijke ondankbaarheid bij hen die niet door zoo'n wonder bewogen zijn geworden. Daar zijn de gerechtsdienaren die komen om onzen Heere Jezus te binden; ze zien dat de kracht van den Geest Gods in Hem werkt op zooveel manieren; Hij heeft hen een weinig tevoren met een enkel woord onderstboven laten vallen, nu geneest Hij een man wiens oor af-gesneden is, en dat alles beteekent niets voor hen. Wij zien dus dat, wanneer de duivel eenmaal de menschen betooverd heeft en hun de oogen verblind heeft, noch de genadeblijken Gods noch al Zijn krachten hen kunnen treffen, zoodat zij voortgaan en altijd in hun houding volharden en knorren als een varken dat overal wroet. Wat God ook doet, wat Hij zegt, zij blijven altijd in hun hardnekkigheid, wat een vreeselijk ding is. En daarom hebben wij God veel te bidden, dat Hij ons wijsheid geve om onze winst te doen met al Zijn genadeblijken, opdat wij tot Zijn liefde getrokken worden, en dat Hij ons ook rake, wanneer Hij Zijn hand opheft om ons te toonen dat Hij onze Rechter is, zoodat wij dan verschrikt worden om met waar berouw tot Hem weer te keeren. Dat is het in hoofdzaak wat wij hebben te onthouden.

Hoe dat nu ook zij, de mond der goddeloozen is gesloten geworden, toen Jezus Christus den dienstknecht van Kajafas heeft genezen. Daarenboven wordt gezegd, dat J e z u s i s w e g g e l e i d n a a r h e t h u i s v a n K a j a f a s o m d a a r t e n s l o t t e o n d e r v r a a g d t e w o r d e n. Want kortheds-

halve laten wij weg wat Johannes verhaalt van Annas, die de schoonvader van Kajafas was. Wellicht is Jezus eershalve tot hem geleid of wel omdat de weg Hem er langs bracht, in afwachting dat allen vergaderden. Jezus is dan weggeleid tot in het huis van Kajafas en daar ondervraagd. Nadrukkelijk wordt gezegd, dat de overpriesters overal valsche getuigen zochten en er geen vonden; dat eindelijk twee valsche getuigen opstaan en zeggen: Hij heeft gezegd dat Hij den tempel in drie dagen wederom zou opbouwen. Hier zien wij, dat onze Heere is beschuldigd geworden. Niet dat de priesters gedreven werden door eenigen ijver, zooals dikwijls zij die de onschuldigen vervolgen, zullen meenen Gode een welbehaaglijken dienst te doen. Zoo zien wij bijv. dat Paulus door zulk een razernij is voortgedreven, dat hij, als ware hij een roover, maar verdierf en verwoestte, en toch meende hij toen een goede ijveraar te zijn. Maar zoo was het niet met Kajafas en zijn heele bende. Want wat zoeken ze anders dan dat Jezus Christus onrechtvaardig wordt verdrukt? Zoo zien wij, dat hun eerzucht hen er toe gebracht heeft om openlijk tegen God te strijden, wat een verschrikkelijk ding is. Want wat Kajafas en heel zijn bende aangaat, het zijn de kinderen van Levi, het heilig geslacht dat God had verkoren. Zij waren niet door menschen verkoren, maar God had het zoo in Zijn wet bevolen. Weliswaar was er een lage en afschuwelijke corruptie, omdat het priesterschap in dien tijd te koop was en inplaats dat het voor het leven was, zooals God het bevolen had, werkte ieder zijn collega er uit, en wie de grootste som geld aanbracht, kreeg die waardigheid. Het was een lage en verfoeilijke corruptie met die kuiperijen en heimelijke listen, die in een zoo heiligen en eerbaren staat toegepast werden. Maar toch bleef het priesterschap altijd in dat geslacht van Levi dat God aan Zijn dienst gewijd had. Desniettemin ziet men ze nu allen als vijanden Gods, allen bedwelmd door Satan, wijl zij in woede ontstoken zijn tegen den Verlosser der wereld, Die het einde der wet was.

Zoo moeten wij opmerken, dat zij die in staat en waardigheid verkeeren, zich niet altijd zoo getrouw van hun plicht zullen kwijten, dat men zich niet voor hen in acht nemen moet als voor zulken, die vijanden Gods kunnen zijn. Daarin kan men weer zien de al te lompe dwaasheden der papisten, wanneer ze zich houden aan dien titel en staat van priester. Nemen wij het geval, dat God bevolen

had dat er een paus was (wat nooit zoo geweest is); nemen wij het geval, dat hij zijn zetel in Rome hebben moest (nog minder); al was dat alles waar, toch ziet men aan den persoon van Kajafas en zijns gelijken, dat zij allen die in eere verhoogd zijn, misbruik maken kunnen van hun macht. Laten wij daarom niet zoo dwaas zijn dat wij ons vermaken met een masker, en wanneer er een of andere eervolle titel is, dan mag God daarom Zijn gezag niet verliezen, zooals wij zien dat de papisten heel de Heilige Schrift verloochenen en eere bewijzen aan hun afgoden. Leeren wij dus, dat nooit onder voorwendsel van eenige menschelijke waardigheid God gedegradeerd mag worden, maar dat Hij Zijn souverain gezag houdt. Maar genoeg hiervan.

En wat de ergernis betreft, die we hier naar onze inbeelding zouden kunnen nemen, laten wij denken aan wat in Psalm 118 staat (zooals ook onze Heere Jezus dien tevoren had aangehaald), dat Hij de steen is, die door de bouwlieden moest verworpen worden. En wie zijn de bouwlieden van het huis Gods en van Zijn Kerk geweest? De priesters, tenminste moesten ze zich van dien plicht kwijten. Echter hebben zij den steen verworpen welken God gesteld had tot hoofdfundament. En deze steen, hoewel hij was verworpen, is niettemin op de voornaamste plaats van het gebouw neergezet, d.w.z. dat God niet opgehouden heeft te vervullen wat Hij door Zijn Raad bepaald had, als Hij Zijn eenigen Zoon heeft opgewekt en Hem te hooger gesteld heeft, naarmate Hij tevoren vernietigd was geweest. Want alle knie moet voor Hem zich buigen.

Wanneer hier nu gezegd wordt, dat de priesters valsche getuigenis gezocht hebben, is dat niet geweest om eenvoudig een misdaad te verdichten, maar om eenig voorwendsel en valschen schijn te hebben om onzen Heere Jezus te kunnen beleedigen en verdrukken. In waarheid had Hij deze woorden uitgesproken: Breekt dezen tempel, en Ik zal hem ten einde van drie dagen weer opbouwen. Dat zijn dus de woorden van onzen Heere Jezus, zooals ze uit Zijn mond zijn uitgegaan. De getuigen, die worden voorgebracht, doen er verslag van; en men zou zeggen, dat het goede en betrouwbare getuigen zijn. En toch noemt de Heilige Geest hen valsche, aangezien zij nl. dit zeggen goddeloos verdraaid hebben. Want onze Heere Jezus sprak van Zijn lichaam, dat de ware tempel is van de goddelijke Majesteit. De materiele tempel, die gebouwd was in Jeruzalem, was slechts een afbeelding, hij was slechts een schaduw, zooals we weten. Maar in onzen Heere Jezus Christus heeft al de volheid der Godheid

woning gemaakt, zooals Paulus zegt, nl. lichamelijk en wezenlijk. Zoo moeten wij dus opmerken, dat men niet eenvoudig bij een getuigenis op de woorden moet letten, maar op de bedoeling van hem die spreekt. En dat is ons een goede en nuttige les, omdat wij zien dat de menschen zoo overgegeven zijn aan hun arglistigheden en leugens, dat, wanneer zij maar eenig voorwendsel hebben, het hun genoeg is; en dan dunkt het hun, dat zij voor God vrij uitgaan, wanneer zij op deze manier een mensch valsch beschuldigd hebben. Dat men dan niet eenvoudig bij de woorden blijve staan, noch bij het formeele of de ceremonie, maar dat men zie op de strekking van de zaak. Want degenen, die altijd zouden kunnen volhouden, dat ze niets hebben getuigd dan wat gebeurde, zullen toch niet ophouden voor God als valsche getuigen te worden beschouwd, gelijk wij dat zien.

Daarenboven staat er dat Kajafas tegen Jezus Christus zegt: Hoe? Antwoordt Gij niets? Ziet Gij niet, wat dezen tegen U getuigen? En toch blijft Jezus nog heelemaal stil en ontvangt al dien smaad met stilzwijgen. Nu zou men vreemd kunnen vinden, dat Jezus Christus, Die een genoegzaam rechtvaardige gelegenheid had om zoo'n valscheid te weerleggen, er niets tegen zegt. Maar (zooals we reeds hebben aangestipt, en zooals wij het nog vollediger zullen zien) Jezus stond daar niet, om gelijk vroeger Zijn leer te verdedigen. Men moet dus met wijsheid tusschen alle omstandigheden onderscheiden. Want Jezus Christus is, na in de woestijn gevestigd te hebben, door God Zijn Vader gezonden om de leer des Evangelies bekend te maken. Nu zien wij gedurende dien tijd, met welke grootmoedigheid Hij altijd de leer verdedigd heeft, waarvan Hij de Bedienaar was; wij zien hoe Hij zich verweerd heeft tegen alle tegenspraak. Hij heeft Zich dus zoo van Zijn plicht gekweten, aangezien hij tot Bedienaar van het Woord gezonden was. Maar hier is het een bijzonder geval, nl. dat Hij Verlosser der wereld zijn moet en moet worden veroordeeld, en dat niet omdat Hij het Evangelie gepredikt heeft, maar opdat Hij daar voor ons worde neergedrukt als in de diepte der afgronden, en onze zaak verdedige, aangezien Hij daar stond als vertegenwoordiger van alle vervloekten en van alle overtreders, en van hen die den eeuwigen dood verdiend hadden. Overmits dus Jezus Christus dien plicht heeft, en Hij de lasten draagt van al degenen die God doodelijk hadden beleedigd, dáárom zwijgt Hij.

Zoo moeten wij dus wel opmerken dat, wanneer het noodig was,

dat Jezus Christus de leer des Evangelies verdedigde en Zijn plicht en roeping dat meebracht, Hij Zich er getrouwelijk van gekweten heeft. Maar wanneer Hij door te zwijgen Zijn Middelaarsplicht heeft vervuld, alsof Hij vrijwillig een schuldbekentenis deed, zoo was het niet met het oog op Hemzelf, dat Hij den mond dichtgehouden heeft, want Hij stond daar (zooals ik al gezegd heb) in onzen naam. Weliswaar spreekt Hij (zooals wij weldra zullen zien), maar dat is niet tot Zijn verdediging, het is slechts om den toorn en de woede der goddeloozen te meer tegen Hem te doen ontbranden. Zoo zien wij dus, hoe Hij den dood niet heeft willen ontkomen, maar Zich vrijwillig heeft laten verdrukken, opdat Hij zou toonen dat Hij Zich zelf had vergeten om voor ons bij God Zijn Vader vrijspraak te verkrijgen. Zoo dan, Hij heeft Zichzelve niet in aanmerking genomen noch Zijn eigen leven noch zelfs Zijn eer. Hij is heelemaal een geweest, om al de schande en smaad der wereld te ondergaan, mits onze zonden werden uitgedelgd en wij van onze verdoemenis werden vrijgesproken.

Verder staat er, dat de Hoogepriester Hem bezweert bij den levenden God, dat Hij hem zegde of Hij de Christus is, of Hij de Gezegende Zone Gods is. Hij antwoordt dat Hij het is; maar dat zij Zijn majesteit zullen zien als het te laat is, d.w.z. voor hen, omdat het tot hun ontsteltenis zal zijn. Hier spreekt nu onze Heere Jezus, maar het is geenszins om den Hoogepriester en heel zijn bende tot eenige menselijkheid te bewegen; veeleer gebruikt Hij een bedreiging, om hem temeer te prikkelen; was hij tevoren al vol boosheid en wreedheid, dit is om het vuur nog veel meer aan te steken. Maar wij hebben reeds verklaard, dat Jezus Christus niet op Zichzelve heeft gezien, en dat Hij veeleer Zich kwijt van den plicht dien Hij op Zich genomen had, nl. onze Verlosser te zijn.

Voorts vinden wij hier in de eerste plaats, hoe de verachters van God en degenen die heelemaal van den Satan bezeten zijn, telkens een soort godsdienstig voorwendsel zullen gebruiken, want men zou zeggen dat deze Hoogepriester nog wel zijn plicht vervult, wanneer hij Jezus Christus bezweert bij den Naam van den levenden God. Maar hier zien wij tot welk een diepte de menschen zinken, wanneer Satan hen eenmaal heeft geblinddoekt; hij doet ze verzinken in zoo'n onbeschaamdheid, dat zij geen eerbied voor God hebben, en geen schaamte meer voor de menschen.

Nu hebben wij in dit antwoord van onzen Heere Jezus op te merken, dat Hij zowel aan Kajafas als aan heel de rest wil bekendmaken dat, al is Hij zoo voor een weinig tijds als vernietigd, dit geenszins vermindering Zijner Majesteit meebracht, zoodat Hij niet altijd gehouden en gerekend kan worden als Gods eenige Zoon. Maar Hij heeft nog een hoogere overweging gehad, nl. dat wij erin zouden worden bevestigd, dat Hij, als Hij Zich zoo voor onze zaligheid vernederd heeft, niets van Zijn hemelsche Majesteit losgelaten heeft, maar voor de menschen zoo heeft willen verdrukt worden, opdat wij ten volle mogen worden verzekerd, eervol voor God te zullen bevonden worden, omdat al de schande die wij verdienen, zal zijn tenietgedaan. Naardien dan onze Heere Jezus gezwezen heeft en Zich niet in Zijn goede zaak verdedigd heeft, hebben wij nu den mond open om God aan te roepen, als waren wij rechtvaardig. En zelfs is Hij onze voorspraak, die voor ons het woord voert. Wanneer dus onze Heere Jezus gezwezen heeft, is dit geweest, opdat Hij nu in volle vrijheid voor ons tusschentrede bij God Zijn Vader. En hoewel wij niets zijn dan ellendig gebroedsel, en er in ons niets is dan enkel ellende, hebben wij toch toegang tot God om Hem trouwelijk aan te roepen en Hem volmondig onzen Vader te noemen.

Dit is het wat Hij ons heeft willen toonen, toen Hij zeide: *Gij zult van nu aan zien den Zoon des menschen*, zittende ter rechterhand der kracht Gods. Wij moeten ons dus afkeeren van elke beschouwing die ons ergernis zou kunnen brengen, wanneer wij zien dat onze Heere Jezus zóó is vernietigd geworden. Laat ons dan zien wat het doeleinde is geweest. Hij heeft, zonder maar eenigszins Zich te verzetten, willen veroordeeld worden, opdat wij zouden verschijnen voor den rechterstoel Gods en dat wij daar vrijmoedig zonder eenige vrees kunnen heengaan. Kortom, leeren wij dan, zoovaak de lijdensgeschiedenis ons wordt verhaald, op zoodanige wijze te kermen en te zuchten, wanneer wij zien dat de Zoon Gods zooveel voor ons heeft moeten lijden, dat wij zoo lang beven voor Zijne majesteit, totdat Zij ons verschijnt; en dat wij zoo verzekerd zijn, dat, wanneer Hij zal komen, het zijn zal om ons daadwerkelijk de vrucht te doen smaken, welke Hij ons door Zijn dood en lijden verworven heeft. En voorts vreezen wij te behooren tot het getal dergenen, die Hij zoo bedreigt wanneer Hij zegt: *Gij zult voortaan zien*, want de goddeloozen en verworpenen zullen moeten gewaarworden hoe verschrikkelijk Gods troon is, en hoe groot Zijn macht is om hen neer te storten, wanneer Hij Zich tegen hen zal verheffen.

Ook wanneer Paulus wil spreken over de veroordeeling, welke de goddeloozen en degenen die van God vervloekt zijn, zullen ondergaan, zegt hij dat zij daar voor Zijn oneindige majesteit bevende zullen staan, en ontzet door Zijn aanblik.

Waar het dan alzoo is, moeten wij leeren ons te verootmoedigen voor den Heere Jezus, en niet wachten tot wij met eigen oogen de Majesteit zien, die Hij bij Zijn laatste komst zal toonen, maar Hem heden door het geloof zien als onzen Koning en het Hoofd der engelen en aller creaturen, en Hem aannemen als onzen souverainen Vorst. Laten wij Hem de eer bewijzen, die Hem toekomt, inziende dat, naardien Hij ons door God Zijn Vader gegeven is tot wijsheid, tot verlossing, tot gerechtigheid, Hem alle lof moet worden toegebracht, en dat wij uit Zijne volheid putten moeten wat ons ontbreekt, om verzadigd te worden. Laten wij dus erom denken die eere aan onzen Heere Jezus Christus te bewijzen, hoewel wij nu nog niet Zijn rechterstoel zien opgesteld, maar Hem zien met oogen des geloofs, en God bidden dat Hij ons verlichte door Zijn Heiligen Geest, dat Hij ons bekrachtige om Hem in ons uiterste aan te roepen, en dat dit ons zóó voere boven de wereld, boven al onze gedachten en al onze bevattings uit, dat onze Heere Jezus heden door ons grootgemaakt worde, gelijk Hij het verdient. Ziedaar in het kort wat wij hebben te onthouden.

Betreffende nu hetgeen er staat, dat Kajafas en de overpriesters Hem ter dood hebben veroordeeld, leeren wij hieruit, niet in verwondering te geraken over de hardnekkigheid der goddeloozen en der vijanden van de waarheid. Nu is deze onderwijzing tegenwoordig voor ons zeer noodig; want wij zien de grooten dezer wereld met open mond lasteren tegen het Evangelie; wij zien zelfs in ons midden, dat zulken die belijdenis doen van het Evangelie en willen dat men ze houdt voor Gereformeerde menschen, en in wie, naar het lijkt, slechts Evangelie is, toch als vleeschelijke duivels of wel als woedende beesten, die van den Satan bezeten zijn, de leer des Evangelies veroordeelen. En men behoeft niet ver te gaan om al deze dingen te zien. Alzoo dan, dat wij versterkt mogen worden tegen zulke ergernissen, en leeren altijd onzen God te verheerlijken, al mogen Kajafas en al zijnsgelijken hun lasteringen uitbraken zooveel ze willen, en zeggen dat Jezus Christus des doods schuldig is, en dat Hij over zoo'n punt moet zwijgen, omdat het slecht is. Laten zij dan zoo de lucht met hun gemeene en verfoeilijke lasteringen besmetten, maar houden wij ons aan dit woord van onzen Heere

Jezus Christus. Ook als heden ten dage Zijn waarheid evenzoo valschelijk door de menschen veroordeeld wordt, en men eraan twijfelt, haar vervalscht, haar bederft, haar verkeert vlak tegen haar bedoeling in, Hij is sterk en machtig genoeg om haar te handhaven, en in lijdzaamheid willen wij wachten, dat Hij tot onze verlossing verschijne. En dat wij allen intusschen leeren ons te verootmoedigen en Hem alle eere te geven, daar Hij Zich zoo heeft willen vernederen, ja volstrekt vernietigen tot onze zaligheid.

Matth. 26:67 - 27:11

Toen spuwden zij in Zijn aangezicht en sloegen Hem met vuisten;

en anderen gaven Hem kinnebakslagen, zeggende: Profeteer ons, Christus, wie is het, die U geslagen heeft?

En Petrus zat buiten in de zaal; en eene dienstmaagd kwam tot hem, zeggende: Gij waart ook met Jezus, den Galileër.

Maar hij loochende het voor allen, zeggende: Ik weet niet, wat gij zegt.

En als hij naar de voorpoort uitging, zag hem een andere dienstmaagd...

Als het nu morgenstond geworden was, hebben al de overpriesters en de ouderlingen des volks tezamen raad genomen tegen Jezus, dat zij Hem dooden zouden;

en Hem gebonden hebbende, leidden zij Hem weg, en gaven Hem over aan Pontius Pilatus, den stadhouder.

Toen heeft Judas, die Hem verraden had, ziende, dat Hij veroordeeld was, berouw gehad, en heeft de dertig zilveren penningen den overpriesters en den ouderlingen wedergebracht, zeggende:

Ik heb gezondigd, verradende het onschuldig bloed. Maar zij zeiden: Wat gaat ons dat aan? Gij moogt toezien.

En als hij de zilveren penningen in den tempel geworpen had, vertrok hij, en henengaande verworpe zichzelven...

En Jezus stond voor den stadhouder...¹⁾.

Gelijk de heilige Paulus zegt, dat de prediking des Evangelies een reuke des levens is voor degenen die God roept ter zaligheid, en een reuke des doods voor alle verworpenen die omkomen, zoo hebben

¹⁾ Calv. Opera, XLVI, 873—888.